

nogen Grund til at forandre den bestaaende Lovgivning, fordi der gives her i Landet Retsbetjente, der for saa vidt ere i Ledtog med disse Iovbrudende Personer, at de benytte deres Hjælp for at slæbe Folk for Ketten. Fordi der sker noget ulovligt, skulde vi saa af den Grund gaa hen og forandre den gældende Lovgivning og med den Motivering, som den ærede Ordfører anvendte! Han sagde, at han kunde være tilbøjelig til at frasalde dette Vædringsforslag, saafremt Ministeren vilde love, at der ikke skete noget saadant, som de Herrer saakaldte Gendarmert og foretog sig paa Landevejene; saa vilde Ordføreren muligvis frasalde det. Men idet jeg stemmer mod dette Vædringsforslag, vil jeg ikke have det opfattet, som om jeg selv deler den ærede Ordførers Mening, thi deri vilde ligge en Anerkendelse af disse Personers Berettigelse til at gaa paa Landevejene, og i det hele til at eksistere; dette mener jeg ikke, Tinget kan give sin Tilslutning til. Jeg tror, det var en fejl Motivering af den ærede Ordfører, og jeg haaber, han selv vil stemme imod Forslaget, men uden den Motivering. Til § 16 er der stillet et Vædringsforslag af et Mindretal om at forandre Tallet "5" til "2"; det angaar den Tid, i hvilken man opnaar Forsørgelsesret. Jeg kan ikke forstaa, at Flertallet her ikke har fulgt Mindretallet og gaaet ned til 2 Aar. Da denne Sag var under Forhandling her i Tinget sidst, var der dog, saa vidt jeg erindrer, overvejende Stemning for 2 Aar, ja selv — det er der vel mange, der mene, at man burde — for at gaa til 1 Aar for at saa Forsørgelsesret. Jeg kan ikke forstaa, at man endogsaa fra Højres Side vil fastholde dette Tal 5. Det er dog ubilligt at lægge de Hindringer i Vejen for den arbejdende Befolkning, de fattige Medlemmer af Samfundet, at de kunne sætte Bo, blivende Sted i den Kommune, hvor de have Lyst, hvor de finde Arbejde. Man lægger dem jo Hindringer i Vejen, idet man bestandig, naar disse 5 Aar nærme sig deres Udløb, er angst for at beholde dem, hvis det ikke er Familier, som ere meget sikre med Hensyn til deres Udkomme. Denne Historie giver Kommunerne indbyrdes forfærdelige Bryderier, og naar alt kommer til alt, maa man dog indrømme, at den ene Gang gaar det ud over den ene Kommune, og den anden Gang gaar det ud over den anden, og man vilde spare betydelige Bryderier og en betydelig Krig mellem Kommunerne, naar man affastede denne Bestemmelse om 5 Aar og gik ned til 2 eller helst 1 Aar; saa maatte slike Bryderier høre op af sig selv, og det vilde være en Humanitetsjag overfor den ubemidlede Del af Be-

folkningen ikke at lægge den Hindringer i Vejen for at bo, hvor den vil. Der er sagt, og det synes, at Grunden, hvorfor Højre holder paa de 5 Aar, er, at man foruretter Købstæderne og særlig Kjøbenhavn ved en kortere Tidsfrist. Højre vil helst op til 10 à 12 Aar for at sikre sig, at de Familier, der komme til Byerne særlig Kjøbenhavn, ikke blive forsørgelsesberettigede der, saa at de, naar de have brugt dem i Kjøbenhavn, kunne sende dem tilbage. Jeg synes, det er inhumant i allerhøjeste Grad, og det forekommer mig fra Kjøbenhavns Side, at det egentlig er temmelig oprørende. Der siges, at de vandre ind fra Landet, sæste Bo i Kjøbenhavn og falde derefter senere Kommunen til Byrde. Jeg paastaar, at de, der komme ind fra Landet til Kjøbenhavn, ere de arbejdsdygtigste Folk, vi have ude paa Landet, og komme de en Gang i det Uheld at falde Fattigvæsenet til Byrde, saa er det sandelig, efter at de have sliet deres Arbejdsraft grundig op i Kjøbenhavn, eller maaste ere arbejdsløse efter først at være loffede ind til de mange Bygningsforetagender, baade offentlige og private, baade civile og militære, men det er som sagt de dygtigste Arbejdskræfter, vi have, og det er altsaa ikke for meget forlangt, at Kjøbenhavns Kommune væsentlig skulde bære Byrden af Fattighjælpen ogsaa for disse Folk. Saa meget mere kunde man sige, at trække de vore Folk, Arbejderne, til Kjøbenhavn, og denne Kommune maaste komme til at forsørge dem i en senere Alder eller paa Grund af Arbejdsløshed, saa trække de sandelig ogsaa alle de pensionerede Præster og andre Embedsmænd herind, som vi, Statteyderne, rundt omkring paa Landet maa forsørge. De have udenfor deres Port et stort Pensionopolis, som vel ikke direkte hører til Kjøbenhavns Kommune, men som vel i en nær Fremtid vil komme til at høre derunder. Jeg tror, at Kjøbenhavn faar saa rigelige Indkomster fra Landet, at den nok vil kunne bære de Byrder, som vilde blive Følgen af, at denne Paragraf blev affattet paa en overfor den arbejdende Befolkning human Maade. Hellere end at fastholde dette fortvivlede Tal 5, som — jeg tror, det maa indrømmes — er Anledning til Krig mellem Kommunerne, maatte man gaa til det, som jeg tror Kjøbenhavnerne ønske, at fastholde Fødekommunen som Forsørgelseskommune. Men saa maatte rigtignok ogsaa deraf følge, at det ikke blev en Kommunesag at forsørge de fattige, men en Stats-sag, og det mener jeg var det nye Princip, man burde arbejde hen til, naar man tager fat paa Fattiglovgivningen, at Byrden bliver lagt der, hvor den burde